

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

308. An Regulares colloquendo cum Monialibus absque licentia peccent mortaliter? Et in consequentia hujus quæstionis aliæ curiosæ adducuntur, sed jam omnes alibi late appositæ sunt in tomis, ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76429](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76429)

Ref. 45. §. De
aliis & in 10.
9. tr. 7. Ref.
109 §. An ve-
ro, ad mediū.

tientes: qui, propterea quod dictum Decretum sit lex
pœnalis ex probabili Doctorum sententia, asserant
non obligare culpam ad mortalem. Vnde illustrissimi
Domini Cardinales, vt tollerent omnem difficultatem,
declarant sub die 1. Iulij, 1606. si prædictum Decre-
tum obligare etiam ad peccatum mortale, quorum ver-
ba inuenies apud Duardum, *vbi supra*, n. 47. quæ ista
sunt: [Sacra Congregatio Sanctæ Romanæ Ecclesiæ
Cardinalium, negotiū Regularium præposita, censuit,
& declarauit, Regulares accedentes ad Monasteria
Monialium, contra formam Decreti, quo huiusmodi
accessus per Sacram Congregationem prohibetur, vl-
tra penas priuationis officiorum, & vocis actiue, &
passiue, incurrere etiam pœnam peccati mortalis.] Ita
Sacra Congregatio.

RESOL. CCCVI.

*An Regulares Accedentes ad Monasteria Monialium
contra formam Decreti Sacra Congregationis editi
Nouis May 1590. ultra penas impositas peccent
etiam mortaliter?*

*Et notatur, quod non incurritur peccatum neque pena
propter aliqua verba causa vrbauitatis dicta, neque
si quis Religiosus declarat aliquem casum conscientie
Monialia alicuique ille, qui per interpositam per-
sonam loquitur cum Moniali. Ex p. 3. tr. 1. Ref. 104.*

Dixit in Ref.
quæ hic est
antecedens, &
in aliis eius
not. & pro
causa vrbauitatis,
& expli-
catione
casus con-
scientie cõ-
tenti in hoc
textu infra in
Ref. 318. &
pro collo-
quentib. cum
Moniali per
interpositam
personam, in
tom. 5. tr. 1.
Ref. 48. §.
Nota secun-
do, ad me-
dium, & in
aliis eadem
notationum,
& in tom. 9.
tr. 7. Ref. 107.
§. vlt. ad me-
dium, &c.

§. 1. **R**espondeo affirmatiue, vt dixi in *tr. de legibus*,
& ita declarauit ipsamet Congregatio die 1.
Iulij anno 1606. Notat tamen ex Coriolano Laurenti-
us de Peyrinis in *prin. Minimor. tom. 2. cons. 6. P. 7. V.*
§. 10. n. 36. quod non incurritur peccatum, neque pœ-
na prædicta propter aliqua verba causa vrbauitatis dic-
ta, quia parua materia excusat in quacumque mate-
ria à mortali, & in hoc boni viri iudicio standum erit.
Nec etiam incurritur, si quis Religiosus declarat ali-
quem casum conscientie Moniali alicui, cum talis lo-
cutio speciem habeat sermonis, & exhortationis. Ne-
que etiam incurrit ille, qui per interpositam personam
loquitur cum Moniali: cum odia sint restringenda. Et
hæc omnia docet Peirinus *vbi supra*.

RESOL. CCCVII.

*An Regulares colloquentes cum Monialibus absque li-
centia peccent mortaliter?*

*Et cursum docetur, quod cessante sine legis in aliquo casu
particulari, cessat lex pro illo tunc, & pro illo casu.
Ex p. 10. tr. 13. & Misc. 3. Ref. 26.*

Supr. hoc in
Ref. seq. & in
Ref. præteri-
ta, & in Ref.
1. post præ-
teritam, & in
aliis eius
not.

§. 1. **N**egatiue respondet Vidal in *Arca Theologie
Moralis sit. de Monialibus. Inquis. 2. n. 49.*
vbi sic ait: Regulares exempti alloquentes Moniales
indifferenter sine expressa licentia etiam per longum
temporis intervallum mortiferè non peccant, dummo-
dò absint praua intentio, & probabile periculum pec-
cati. Ità Vidal, qui postea plures probationes addidit.
Et tandem, n. 83. hæc subiungit. Sciendum verò est,
posse nos probabiliter affirmare, accedentem ad Mo-
niales frequenter cum iusta, & rationabili causa, quam-
uis sine expressa licentia, & seclusis circumstantiis ex-
trinsicis malis, non incurrere Excommunicationem,
neque mortiferè peccare, licet in illo loco prohibetur
per legem specialem sub excommunicationis pœna
accessus ad Monialium Monasteria sine Superioris ex-
pressa licentia. Ratio est clara; tum quia in hoc
casu sufficit licentia tacita, aut interpretatiua, vel præ-
sumpta Superioris; qui rationabiliter esse non potest
inuitus saltem quoad rei substantiam, & subditus ra-

tionabiliter præsumit, & iudicat Superiorem hinc
nunc concessurum talem licentiam, si petetur &
etiam si sciret causam; at de facto non petitur ex alio
quo iusto respectu humano: tum etiam, quia, vt alibi
diximus, cessante sine legis, vel in particulari, vel in
generalis, cessat etiam ipsa lex in totum, vel in par-
tem; ratio enim legis plus debet attendi, quam ipsa
lex, *cap. Cum cessante de appellat.* Vnde lex fundata in
præsumptione, non obligat coram Deo in illis casibus
in quibus præsumptio deficit; cum ergo lex prohibens
accessum ad Moniales sine legitima Superioris licen-
tia, fundetur in præsumptione probabilis periculi ven-
teæ tentationis, aut alterius grauis peccati, sequitur
cessante hoc sine in particulari, cessare etiam legis
obligationem stando in foro conscientie pro illo
tunc, & pro illo casu: ergo. Hæc omnia Pater Vidal, &
ante illum Bordonus in *Consil. Regular. tom. 1. p. 101. 7. n.*
81. & nouissime Delbene, de *Inuicinis. Eccles. tom. 1.*
cap. 14. dub. 5. sect. 2. num. 1. cum seqq.

2. Sed affirmatiue sententia ego ad hæc, & qui-
dem in re tam graui, ex cuius transgressione Regu-
lares exempti subduntur alteri iurisdictioni videlicet
Ordinarij, & quæ prohibetur sub pœna priuationis
vocis actiue, & passiue, difficile mihi videtur non ad-
esse peccatum mortale, vt aperte declarat Sacra
Congregatio, & docet me citato Tamburinus, de *seru.*
Abbatissarum. disp. 25. q. 5. n. 1. & me citato Pellizzari-
us, de *Monialibus. c. 5. sect. 5. n. 200.* Idem docet Na-
uarius in *Summa Bullarum. tom. 1. verb. Clausura. c. 2.*
cessu Regularium. n. 3. Squillante de *Prinil. Episcop. par.*
1. c. 13. n. 56. Peyrinus in *Prinil. Minimor. tom. 2. con-*
sil. 7. P. 7. V. n. 3. Coriolanus de *Casib. refer. part. 2. ca-*
su. 3. n. 29. Merolla *tom. 1. disp. 1. cap. 2. diff. 7. n. 61.*
Lezana in *Summa. tom. 4. verb. Moniales. n. 20.* qui
citat Naldum, & Bonacinum. Vndè, me consulente, se-
uerè puniant Episcopi Regulares cum monialibus
colloquentes, vt saltem alij timore pœnæ, abstinere
deducere in praxim opinionem Patris Vidal, & alio-
rum, quam ego, pro vtroque foro, ex Oraculo Sacrae
Congregationis, & communi Doctorum sententia,
minimè admittendam esse existimo.

RESOL. CCCVIII.

*An Regulares colloquendo cum Monialibus absque li-
centia peccent mortaliter?*

*Et in consequentia huius questionis alia curiosa addu-
cuntur, sed iam omnes alibi late apposite sunt in suis
proprijs tomis, tractatibus & Resolutionibus ca-
rum annotationum.*

*Et tandem queritur, an quando Regulares loquerentur
cum auctoritatibus, vel alijs Monialibus ex officio
interessentibus ad colloquium faciendum de licentia
Superioris cũ vna Moniali determinata peccent mor-
taliter? Ex p. 10. tr. 14. & Misc. 4. Ref. 54. alij 54.*

§. 1. **N**egatiue respondet Pater Vidal in *Arca
Theol. Moral. sit. de Monialibus. Inquis. 2. n. 49.*
vbi sic ait: Regulares exempti alloquentes Moni-
ales indifferentes sine expressa licentia, etiam per lon-
gum temporis intervallum, mortiferè non peccant,
dummodo absint praua intentio, & probabile pericu-
lum peccati. Ità ille, qui citat Bordonum. Probat hæc
sententiam præcipue ex tribus rationibus: Primò, quia
Decretum Sixti V. non est vlti receptum; Secundò,
quia huius Decreti prohibitio fundatur solum in præ-
sumptione scandali luis verbis *Ad occurrendum scanda-*
lis quæ contingere solent. At locutio cum Moniali cri-
de re indifferenti, vel ob honestam animi recreatio-
nem non est secundum se scandalosa, vt patet: ergo in
isto casu, & similibus prædictum Decretum saltem in
foro

foro poli locum non habet ex vulgata regula, lex fundata in presumptione non habet locum in foro conscientia quando veritas est in contrarium, cap. Tua nos 26. cap. Si quis sdem 30. de spons. & quotiescumque lex fundatur in presumptione non obligat in illis casibus, in quibus presumptio deficit. Ita Doctores, ergo. Tertio, quia cessante fine legis in aliquo casu particulari, cessat etiam de facto legis obligatio pro illo casu; Tum quia ratio legis plus debet attendi, quam ipsa lex cap. Cum cessante de appellat. Tum quia verba legis quantumvis generalia restringuntur iuxta limites sue rationis, quae dicitur legis anima, cap. Ratio nulla de prebena. & in lege magis attendenda sunt ea, quae comprehenduntur ex mente, quam quae comprehenduntur ex verbis; unde à verbis recedemus, quando apparet de mente disponentis l. Non aliter ff. de leg. 3. hoc principaliter verificatur in odiosis, & quando verba sunt poenalis legis; Tum quia sicut se habet lex in vniuersali ad rationem acceptam in generali, ita lex in particulari ad rationem acceptam in casu speciali; unde ex legis auctoritate tenet argumentum de toto ad partem: ergo sicut quando ratio legis cessat in totum, cessat etiam ipsa lex; ita similiter quando cessat in partem, cessat etiam in partem ipsa lex: Tum etiam, quia sic asserunt, & sequuntur Doctores plures, quos refert, & sequitur Diana part. 1. tract. 10. resol. 28. & nouissime Summa Diana, verb. lex qualis obligat, num. 18. vbi citat Mendozam: cum ergo in presenti nostro casu ratione honesta locutionis cum Moniali cesset finis Decreti Pontificij (supposito quod sit in viridi, & in vsum cessabit etiam ipsa prohibito, & per consequens in hoc casu accessus ad Moniales nullo modo esset iudicandus malus, & peccaminosus mortiferus.

2. Verum his non obstantibus, puto Regulares colloquentes cum Monialibus absque licentia, praeter incursionem poenarum, incidere in peccatum mortale. Et ita docet nouissime Pax Iordanus, in var. Elucubr. tom. 2. lib. 7. tit. 12. num. 27. qui citat Barchiu Polachum, & idem me citato tenet Pellizzarius de Monialibus, cap. 5. sect. 5. num. 200. & me citato Tamburinus de Iure Abbatissarum, disp. 2. §. quest. 5. num. 1. Barbola de Iure Eccles. lib. 1. cap. 44. numer. 156. Campanilis in Diuer. Iura can. Rubr. 12. cap. 16. num. 43. Sayrus in Clauis Regia, lib. 3. cap. 7. num. 34. Io. Antonius Nouarius in Summa Bullarum, tom. 1. tit. Clausura, & accessus Regularium, num. 3. Squillante de Privil. Episcoporum, part. 1. cap. 13. num. 56. Peyrinus in Privilieg. Mon. tom. 2. Constit. 6. Pij V. num. 3. Io. Maria Nouarius in Pragmat. 3. de Monialibus, collect. 4. num. 6. Coriolanus de Cas. reseru. part. 2. cas. 3. num. 29. Merolla, tom. 1. disp. 1. cap. 2. difficut. 7. n. 60. Lezana in Summa. Q. Q. Regul. tom. 4. verb. Moniales, num. 20. qui citat Naldum, & Bonacinam.

3. Et quidem in re tam graui prohibita antiquitas à Sacris Canonibus, deinde à Sixto V. cum poena priuationis vocis actiua, & passiva, & propter quam exempti Regulares subiciuntur Episcopis, omnino dicendum videtur negatiuam sententiam non esse sustinendam; & ideo Regulares cum Monialibus loquentes, peccare mortaliter, vt declarauit Sacra Congregatio. Et quidem licet accessus ad Monasteria Monialium, & locutio cum ipsis, sunt res indifferentes, tamen in casu nostro obligat sub peccato mortali: nam materia indifferens ratione circumstantiae euadit grauis. Sic silentium praecipuum à Superiore tali tempore, si ad bonum Communitatis, vel ad non scandalizandum proximum tendit, obligat sub mortali, vt bene Valentia, tom. 2. disp. 7. quest. 5. punct. 6. Sic etiam accessus ad Hortum Conuentus, aut ad talem domum alicuius Secularis, aut tranfitus per talem Vicum, vel Plateam, aut ne cum

tali, vel tali persona loquatur; haec enim etiam si sint in se parui momenti, tamen si comparentur ad honestatem; bonum nomen Religiosorum, aut ratione periculi, scandali, vel alterius circumstantiae, efficiuntur res magni momenti, & ideo obligant sub mortali, vt bene Salas de legibus, disp. 10. sect. 6. numer. 32. Baldellus, tom. 1. lib. 5. disp. 20. num. 10. Clauis Regia, lib. 3. cap. 1. num. 14. Pothius, lib. 5. numero 11. Secus, verò dicendum est, quando materia est leuis, etiam inspectis circumstantiis, vt bene Baldellus, loco citato, num. 8. Sic in casu nostro; quia locutio cum Monialibus tendit ad destructionem Communitatis, & decentiae Clausurae, rectè hoc sub peccato mortali prohibitum fuit.

Nec obstant argumenta in contrarium adducta; nam negandum est Decretum Sixti V. non fuisse receptum, nec argumentum de presumptione, & de cessatione finis legis pro nostro casu valet; nam vt individualiter, & optime obseruat Pater Ioseph Ianuarius de Casibus reseru. resol. 44. num. 14. Lex, seu praecipuum multoties non fundatur in presumptione facti, vel delicti, sed fundatur in periculo facti, vel delicti. Quando enim lex, seu praecipuum fundatur in presumptione facti, vel delicti, si factum vel delictum cessat, cessat etiam obligatio legis; vt fuisi institutus haeres alicuius, non fecisti Inuentarium, praesumitur quod bona hereditatis abscondisti, & propterea es condemnatus ultra vires, si re vera bona non abscondisti, non teneris in conscientia, vt bene Suarez, lib. 3. de leg. cap. 23. numer. 9. Bonacina disp. 1. quest. 1. punct. 7. §. 3. num. 8. Sayrus, lib. 3. cap. 7. numer. 8. Syluester verb. lex, quest. 9. & sic de aliis. At quando lex, seu praecipuum fundatur in periculo facti, vel delicti, etsi delictum, seu factum cesset in aliquo casu speciali, quia non cessat generaliter, & absolute, id est non cessat ab euitate praecipua in se, ideo non cessat lex, neque praecipuum. Ideo contractus Minoris, vel pupilli sine auctoritate tutoris, & aliis conditionibus requisitis non valet, etsi cesset omnis fraus; sic obligatio dotis, renunciatio illius, donatio vxoris facta marito, renunciatio legitima; confectio testamenti, electio, & alia similia, si fiant sine solemnitatibus, etiam sine fraude, non valent, & sic viget lex, quia non fundatur in facto, seu delicto praesumptio, sed in periculo facti, seu delicti; id est quod factum, seu delictum in ea re esse potuit; etsi actu non sit. Ita Pontius, Suarez, Salas, Bonacina locis citatis. Haec omnia Ferdinandus à Castro Palao, tom. 1. tract. 3. disp. 1. punct. 14. num. 11. Sic in casu nostro hoc praecipuum, & haec excommunicatio non fundatur in presumptione destructionis Communitatis, & decentiae Clausurae, sed in periculo tantum illius, quod periculum semper esse potest, quando quis loquitur sine licentia, etsi actu non sit, & periculum tantum si ficit ad hoc vt lex, seu praecipuum subsistat. Haec omnia Ianuarius. Itaque ad argumenta Patris Vidal dicendum est, quod lex, seu praecipuum aliquando fundatur in presumptione facti, vel delicti; aliquando in periculo facti, vel delicti. Quando fundatur in presumptione, si praesumptio cessat, cessat etiam obligatio legis, quando verò fundatur in periculo facti, vel delicti, etiam si delictum cessat, non cessat obligatio legis. Ad aliud argumentum quod adducit me citato Vidal, numer. 55. nempe, quod in dubio censetur legem obligare tantum sub veniali. Respondeo, quod in nostro casu non sumus in dubio an lex obliget; nam vt patet, communiter Doctores asserunt obligare sub mortali, & Sacra Congregatio id declarauit. Ergo. Et quidem, vt optime obseruat Lezana vbi supra, cum poenae postrae in praedictis decretis sint graues, vtpote quia non so-

Sup. hoc in tom. 6. tr. 1. Ref. 69. §. cum igitur, & in Ref. 86. & in Ref. 98. signanter in §. Dico igitur, & seq.

Sup hoc late in 10. et 11. Ref. 88. & in aliis eius anno: prima;

lūm priuant Officiis, sed etiam cū sint privatiuæ vocis actiuæ, & passiuæ reddant transgressores illegibiles, & impossibiles actiuè, & passiuè, & ideo ad illas incurrendas requiri videtur peccatum mortale.

4. In vno tamen casu sententiam Patris Vidal admitto, nempe, quando Regulares loquerentur auctoritatibus, vel aliis Monialibus ex officio interessentibus ad colloquium faciendum de licentia Superioris cum vna Moniali determinata. Et ita docet Pellizzarius *ubi supra, num. 219*. Ianuarius, *ubi supra, n. 15*. & alij penes ipsum.

RESOL. CCCIX.

An Episcopus sante Decreto Urbani VIII. possit negare licentiam Regularibus colloquendi per quatuor vices in anno cum Monialibus in primo, & secundo gradu sibi coniunctis?

Et quid est agendum, quando Religiosus necessitatem habet alloquendi Monialem, quia contractum habet celebrare vel quid simile, & non visere præcisè consanguineam ex urbanitate: an toties quoties opus fuerit, possit licentiam ad Ordinario, & licet non sit consanguineus?

Et an Religiosus, si loquatur, v.g. cum sorore Moniali alio die a præscripto in literis licentia, an inquam, peccet mortaliter?

Et an Nouitio Equiti S. Ioannis, vel alterius Religionis possit Episcopus concedere licentiam, ut possit loqui cum Monialibus ultra casus prædictos ad instar secularis? Ex p. 10. tr. 14. & Misc. 4. Ref. 52. alias 50.

Sup. hoc pro parte doctrinæ huius Ref. & eius verbi, post finem, & pro primo gradu infra in fine Ref. 311. & etiam in fine Ref. 312.

§. I. **R**espondet affirmatiuè doctus, & amicissimus Pater Bordonus in *Miscellaneis Casuum Conscientia, decis. 222*. nam in dicto Decreto habentur hæc verba: *Quatenus sibi visum fuerit in Domino expedire, licentiam concedere possint*, non dicit debeant sed possint, quod verbum affirmatiuè sumptum, vt hic importat actum voluntarium, non necessitatis. Bartolus in *leg. Gallus, ff. de liber. & posth. numer. 4*. Ruinus, *vol. 1. consil. 69. num. 12*. Barbosa, *dist. 268. n. 1*. Similem sensum facit alia clausula: *Quatenus sibi visum fuerit in Domino expedire*; importat siquidem arbitrium boni viri secundum rectam conscientiam regularem; ita quod si concedat licentiam; patet eum posse in tali casu concedere sine periculo alicuius peccati, aliter expeditio non esset in Domino. Sed quid dicendum quando Religiosus necessitatem habet alloquendi Monialem, puta quia contractum debet celebrare, vel quid simile, & non inuisere præcisè, consanguineam ex urbanitate; tenetur Vicarius concedere licentiam, quia casus viget, & charitas persuadet id agendum esse ab Ordinario. Confirmatur, quia extraneo in simili casu providere debet, quia à iure communi collocutio necessaria non prohibetur, vt colligitur *cap. Monasteria. 8. de vita, & honestat.* sed tantum vitiosa, & periculosa, ibi: *Sine manifesta, & rationabili causa frequentare præsumpsit*. Igitur virtute supradictæ Ordinationis Ordinarium concedere potest licentiam consanguineis primi, & secundi gradus alloquendi, & hoc procedit ex causa urbanitatis & parentelæ; nam alias habens necessitatem, seu causam legitimam accedendi ad Monasteria Monialium, præcedendo à supradicta ordinatione, potest licentiam ab Ordinario toties, quoties opus fuerit, licet non sit Consanguineus, quia id illi nullo iure prohibetur, neque per dictam ordinationem emanatam fuore colloquutionem ex urbanitate, & pietate Consanguineorum. Hæc omnia Bordonus *ubi supra*.

2. Sed si aliquis hic incidenter querat: An Religiosus, si loquitur v.g. cum Sorore Moniali alio die a præscripto in literis licentia, an, inquam, peccet mortaliter? Et negatiuè ego olim respondi, nulla nixu auctoritate Doctoris; sed nunc inuenio hanc sententiam docere Bordonum *ubi supra in Miscellaneis, decis. 249*. Quia mutatio diei, seu horæ videtur quid parui momenti, neque verisimile est, pro hac modica transgressione affici peccato mortali, quod priuat gratia Dei. Deinde alloquens sine licentia peccat mortaliter, vt referunt decem; ergo alloquens cum licentia non seruato modo in ea præscripto excusandus est à peccato mortali: nam aliquid habet operari ea licentia pro foro conscientia, cum licentia etiam illicita sit licentia; Glossa, *1. cap. Si qua 26. 27. quæst. 1*. quod maximè verum est, quando illicita prouenit ex abusu, non enim abusus destruit licentiam ante subsistentem; Nec obstat quod pro nulla habeatur non seruata forma in Decreto præscripta, si b qua forma continetur dies, & hora expressa in ipsa licentia; quia cum hoc Decretum fundetur in præsumptione, non obligat in foro animæ, quando adest veritas in contrarium & id quando Religiosus bono fine alloquitur Monialem Sororem, sed intelligitur, quod licentia sit nulla pro foro externo. Quod lex fundata in præsumptione, vt est hoc Decretum, non liget in foro conscientia, sed tantum pro foro externo, docent quam plures classici Doctores, quos citat pro se Diana, *resol. 27. de Legit. Quæ intellectus Decreti facit pro foro externo, quod nulla reputatur licentia, quando non seruatur in ea præscriptum*. Et hæc omnia, vt dixi, docet Bordonus *ubi supra*.

3. Notandum est etiam hic obiter, quod Nouitio Equiti S. Ioannis, vel alterius Religionis possit Episcopus concedere licentiam, vt possit loqui cum Monialibus, ultra casus prædictos, ad instar secularis, quia licet Nouitius in fauorabilibus reputetur pro Religioso, non tamen in odiosis. Ita Portel, in *Dubijs Regularibus. verb. Nouitij absolutio, numer. 39*. Et ita hanc sententiam in terminis docet nouissime Squillante de *Obligat. & Priuil. Episc. part. 1. cap. 13. num. 51*.

RESOL. CCCX.

An licentia virtute Decreti Urbani VIII. concessa alicui Religioso colloquendi cum Monialibus extendatur etiam ad socium?

Et quid est agendum, si contingat Religiosum habentem licentiam accedendi ad colloquendum cum Monialibus non posse accedere die statuta, an sit probabile ex vi dictæ licentia posse accedere alia die, si parum tempus intercedat?

Et notatur, quod si aliquis Regularis vult colloqui cum Moniali subiecta Regularibus, præter licentiam Episcopi, opus sit, vt adijt etiam licentia Superioris Regularis illius Monasterij Exp. 9. tr. 7. & Misc. 2. Ref. 33.

§. I. **A**ffirmatiuè respondet Peyrinus in *addit. seu primò, quod in Constit. 6. Pij V. n. 7. post innotum Decretum Urbani VIII. quo conceditur facultas Ordinaris dandi licentiam Regularibus, vt possint Moniales consanguineas alloqui, istam verò licentiam extendi ad socios, docent Rodriguez *rom. 3. 99. Reg. 9. 6. art. 1*. Riccius *1. p. praxis. dec. 745*. de connexis enim idem est in dicitur, *cap. Translatio de Const. Vnde licentia Papæ alicui concessa visitandi Sacrosanctum Ierosolymitanum Domini Sepulcrum, extenditur ad socium à Superiore quocunque assignandum.* Ita ille, & post illum*